

Patočka a já

Po několika dnech (až týdnech) pečlivějšího čtení několika Patočkových textů zejména z doby poválečné a také z let osmdesátých mi napadlo je znovu přečíst z následující perspektivy: kdybych byl sám na jeho místě, co bych hlavně dělal jinak? Napadlo to mi brzo poté, co jsem si uvědomil, že jsem byl ještě v prvních letech fakultního studia Patočkou ovlivněn a inspirován, to jde vždy ruku v ruce!) víc, než jsem si uvědomoval nejen tehdy, ale po řadu desetiletí i potom. Nejsem totiž – nejspíš asi na rozdíl od Patočky – příliš účelivý žák. Mám nepěkný zvyk se z jinými mysliteli blíže seznamovat hlavně tak, že pečlivě hledám jejich nedostatky, spíš to vypadá, jako bych se proti nim nějak bránil. Výsledkem je pak jednak to, že si (v mezích možností) upevním své vlastní pozice; ale hned druhým výsledkem je, že tam, kde to nedokážu, neváhám své původní pozice revidovat v některých (spíše jednotlivých) bodech tak, aby to moc nenarušilo můj celkový přístup a pohled (a pak prostě „kradu“, a ovšem tak, že s tím „ukradeným“ pak pracuji po svém, takže nemusím revidovat všechno a nějakému ‚veleduchu‘ se jen podrobovat a přizpůsobovat).

(Písek, 140608-1.)